

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **M. H.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. JMK 134161/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravy a přestupků (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 03. 2015, č. j. MUHOCJ/19429/2015, jímž správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu bodů dosažených v bodovém hodnocení řidiče dle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů,

ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky proti záznamům bodů v evidenční kartě zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil.

I. Vymezení věci

2. Správní orgán I. stupně vydal dne 30. 10. 2014 oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce na toto oznámení reagoval dne 12. 11. 2014 podáním námitek proti provedenému záznamu bodů dle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně si proto vyžádal zaslání pokutových bloků, resp. jejich čitelných kopií, z nichž vyplynulo, že žalobce spáchal oznámené přestupky a že mu za ně byl oprávněně zaznamenán odpovídající počet bodů. Po opětovné kontrole a porovnání zápisu všech přestupků v registru řidičů se skutečnostmi uvedenými v předmětných podkladech neměl správní orgán I. stupně pochybnost o tom, že zápis bodů byl proveden v souladu se zákonem o silničním provozu. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2015, č. j. MUHOCJ/19429/2015 proto správní orgán I. stupně námitky žalobce zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil.
3. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním (ve znění jeho doplnění), v němž namítal především formální nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále uplatnil námitky obdobného obsahu jako v následně podané správní žalobě.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2017, č. j. JMK 134161/2017 odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení, včetně obsahu podaného odvolání, a k věci samé mj. uvedl, že v řízení o námitkách byla zhodnocena způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti uvedl, že přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově totožné věci. Z tohoto rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Také z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobce k žalobě přiložil (viz zejména rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), je dle žalobce patrná ustálená praxe odvolacího správního orgánu zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenány body, a to na podkladě podaného odvolání, ve kterém odvolatel provedení takového posouzení požadoval a na nezpůsobilost podkladů upozorňoval.
6. Žalobce namítal také porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada

se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky třináct, by dle žalobce i zde měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věci shodných či obdobných. Rozhoduje-li jeden ze správních orgánů výše popsaným způsobem, není dle názoru žalobce přiléhavé, aby věcně totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, jelikož by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.

7. Dle žalobce pak nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého se týkalo, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektoval názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobce k podané žalobě příkladmo přiložil pokutové bloky (nemající přímou souvislost s nyní projednávanou věcí), a to konkrétně blok série HG/2014 - číslo bloku G 1498901 a blok série GF/2013 - číslo bloku F 0832677, které dle jeho názoru nesplňovaly dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; a dále pokutový blok série FC/2013 - číslo bloku C1404971, ve kterém dle žalobce naopak byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Žalobce také považoval za nesprávnou argumentaci žalovaného, že by žalobce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a stvrdil správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobce) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.
8. Žalobce dále vyjmenoval případy, kdy dle jeho názoru pokutový blok nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: 1/ Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tedy rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, případně překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. 2/ V případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku „*telefonování za jízdy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Z vydaného rozhodnutí tedy musí být zřejmé, že přestupce tuto povinnost porušil za jízdy a jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. 3/ Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku

dojít. Tedy aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), a nikoli dle zákona o silničním provozu. 4/ Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Jsou-li údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí vůbec evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

9. K jednotlivým podkladům (pokutovým blokům) pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče pak žalobce uvedl následující. Pokutovému bloku ze dne 10. 12. 2013 (bez jeho bližší specifikace) vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „R“, což dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§18/4 z. č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.
10. Pokutovému bloku ze dne 15. 2. 2013 (bez jeho bližší specifikace) žalobce vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f1“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Popis skutku ve formátu „telefonování za jízdy“ dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§7/1c z.č. 361/2000 Sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.
11. Pokutovému bloku ze dne 29. 6. 2012 (bez jeho bližší specifikace) žalobce vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „rychlost“, což dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§18/4 z. č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.
12. Pokutovému bloku ze dne 18. 6. 2012 (bez jeho bližší specifikace) žalobce vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „R“, což dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§18/4 z. č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.
13. Pokutovému bloku ze dne 30. 5. 2015 (bez jeho bližší specifikace) žalobce vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak

obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „*rychlost*“, což dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§18/4 z. č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

14. Žalobce tedy zpochybňoval způsoblost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče (žalobce), neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobce tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, kdy tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný předně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že se nevypořádal s námitkami podanými v odvolání. Námitky proti jednotlivým záznamům bodů byly vypořádány, stejně jako následně odvolací námitky. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Soud vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl ve smyslu ustanovení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné,

rozhodnutím námítky zamítne
a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

18. Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

19. Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, „[...] v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námítky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

20. Jak tedy vyplývá z výše uvedeného, správní orgány obou stupňů se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů zabývají pouze způsobilostí podkladů pro záznam, tj. zda existuje způsobilý podklad pro záznam ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu (v daném případě způsobilé pokutové bloky), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Správní orgány obou stupňů jsou tedy v řízení o námitkách vázány rozhodnutími o tom, že byl spáchán přestupek a kdo za něj odpovídá, a nejsou oprávněny přezkoumávat tato rozhodnutí v blokovém řízení z hlediska jejich zákonnosti

[srovnej též § 57 odst. 1 písm. c), větu za středníkem, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Přezkum zákonitosti rozhodnutí lze provést pouze v rámci řízení, v jehož průběhu byla rozhodnutí vydána. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, či se jich v případě blokového řízení o své vůli vzdá, případně v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti rozhodnutí zabývat v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu.

21. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán.
22. Tomuto požadavku přitom správní orgány bezezbytku dostály, ve své rozhodovací činnosti vycházely nejen pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Ze spisové dokumentace v této souvislosti vyplynulo, že správní orgán I. stupně si od příslušných orgánů Policie České republiky a Městské policie Slavkov u Brna vyžádal kopie veškerých pokutových bloků o spáchaných přestupcích, a z obsahu vydaných správních rozhodnutí je rovněž patrné, že správní orgány jednotlivá oznámení o spáchání přestupku s těmito pokutovými bloky porovnaly, a dospěly k závěru, že na nich uvedené údaje korespondují s údaji obsaženými v oznámení policejních orgánů o uložení pokuty v blokových řízeních. Správní orgány se tedy zabývaly hodnocením způsobilosti podkladových rozhodnutí (pokutových bloků) k záznamu bodů, a tedy postupovaly v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za této situace přitom nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jakožto podkladových rozhodnutí si učinily vlastní úsudek. Krajský soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobcem uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil.
23. K obecným tvrzením žalobce, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobce poukázal zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, nedržet za

jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem, i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), krajský soud konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace žalobce nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobce vydané k jím spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky žalobce nesouvisející s nyní projednávaným případem. Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobců vystupuje totožný právní zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 41, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2015, č. j. 30 A 16/2015 - 60, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2016, č. j. 10 A 150/2015 - 35, či např. též v rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016 - 78 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

24. Ke konkrétním námitkám žalobce vzneseným k jednotlivým pokutovým blokům pak krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.
25. Žalobce namítal k pokutovému bloku série FC2013 - číslo bloku C0068248, k přestupku ze dne 10. 12. 2013, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „R“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „10:02 hod., 10. 12. 2013, II/380, obec Kašnice => Brno, 7B7 2552 § 18/4 z.č. 361/2000 Sb. RJ: 50/88/85“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (což ze samotného bloku také zřetelně vyplývá). Za popsání jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal

rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena silnice II/380 v obci Kašnice ve směru na Brno, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 2 000 Kč. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „R“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje, nicméně se tam vyskytuje „Rf“, což jednoznačně označuje rychlost jízdy. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje rovněž právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Lpění žalobce na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalismu, neboť zvolený odkaz na § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích lze považovat za zcela dostatečný. I tento pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

26. Žalobce namítal k pokutovému bloku série FD/2013 - číslo bloku D1466586 k přestupku ze dne 15. 2. 2013, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, žalobce měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*telefonování za jízdy*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*Dne 15. 2. 2013 v 9:10 hod. řídil OA RZ 5B84164 kdy držel v ruce telefonní přístroj. Por. § 7/1c*“. Dále je v bloku uvedeno: „*Pokuta uložena za přestupek dle § 125c/18/1 zák. č. 361/2000 Sb. a „V Kyjově*“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a takto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „*telefonování za jízdy*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Místo přestupkového jednání je dle krajského soudu ve vztahu k danému přestupkovému jednání dostatečně určité (obec Kyjov) a ve spojení s popisem jednání žalobce skutek dostatečně individualizuje. Pokud se žalobce zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě na místě nebránil, což jsou ostatně podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení, nebyl důvod místo spáchání přestupku konkretizovat více, než lze dovodit z předmětného bloku, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.
27. K pokutovému bloku série CM/2010 - číslo bloku M5260274 k přestupku ze dne 29. 6. 2012 žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*rychlost*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*29. 6. 2012, 10.02, Terežín, II/380, u hřbitova, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb. – R*

50/64/61, x, VW Polo, modrá-metal.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (což ze samotného bloku také zřetelně vyplývá). Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena silnice II/380 v Terezíně, u hřbitova, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „rychlost“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Opět lze uvést, že lpění žalobce na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalismu, neboť zvolený odkaz na § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích lze považovat za zcela dostatečný. I tento pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

28. Žalobce rovněž k pokutovému bloku série SB/2008 - číslo bloku B1251745 k přestupku ze dne 18. 6. 2012 namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „R“). V uvedeném pokutovém bloku je uveden následující popis skutku: „18. 6. 2012 v 13.44 hod. na ulici ČSA ve Slavkově u B. překročení rychlosti v obci 50/67/64 km/h rz x“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (což ze samotného bloku také zřetelně vyplývá). Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena ulice ČSA ve Slavkově u Brna, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 1 000 Kč. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „R“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. V pokutovém bloku sice není uveden konkrétní odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, lze však bez pochybností dovodit také tuto právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. I tento pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

29. Žalobce namítal k pokutovému bloku série AL/2009 - číslo bloku L3980649 k přestupku ze dne 30. 5. 2012, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci) ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „rychlost“). K uvedeným námitkám krajský soud uvádí, že v daném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „8.19 hod I/54 Slavkov u Brna, Československé armády, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb. RJ 50/70/67“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (což ze samotného bloku také zřetelně vyplývá). Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena ulice Československé armády ve Slavkově u Brna, I/54, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „rychlost“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Opět lze uvést, že lpění žalobce na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalismu, neboť zvolený odkaz na § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích lze považovat za zcela dostatečný. I tento pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).
30. V duchu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej především rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, a z něj vycházející rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, oba dostupné na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, tak krajský soud v nyní projednávaném případě posuzoval obsah předmětných pokutových bloků a dospěl k závěru, že zápisy uvedené na sporných pokutových blocích jsou čitelné a zcela srozumitelné.
31. Na základě uvedeného krajský soud činí ve shodě s žalovaným závěr, že prověřením uvedených pokutových bloků bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče (žalobce) byly zaznamenány na podkladě existujících rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, které byly zcela způsobilým podkladem pro záznam bodů v souladu s ustanovením § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Jak ostatně sám žalobce namítal v podané žalobě, z rozhodnutí musí být patrný údaj o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, musí být uvedeno, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil.

Všechny tyto údaje jsou přitom z předmětných pokutových bloků jednoznačně určitelné a zřejmé.

32. K žalobcem uplatněné námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, krajský soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Pokud tedy žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.
33. Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že v daném případě byly jednotlivé záznamy v registru řidičů provedeny v souladu s konkrétním způsobilým podkladem (pokutovým blokem) a počet připsaných bodů v jednotlivých případech odpovídá popsanému jednání bodového hodnocení obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou,
proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. 12. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu